

Jerónimo Rüedi på Nordenhake och Karl Dunér på Duerr

KONSTEN.NET konsten.net/jeronimo-ruedi-pa-nordenhake-och-karl-duner-pa-duerr

Emma Warg

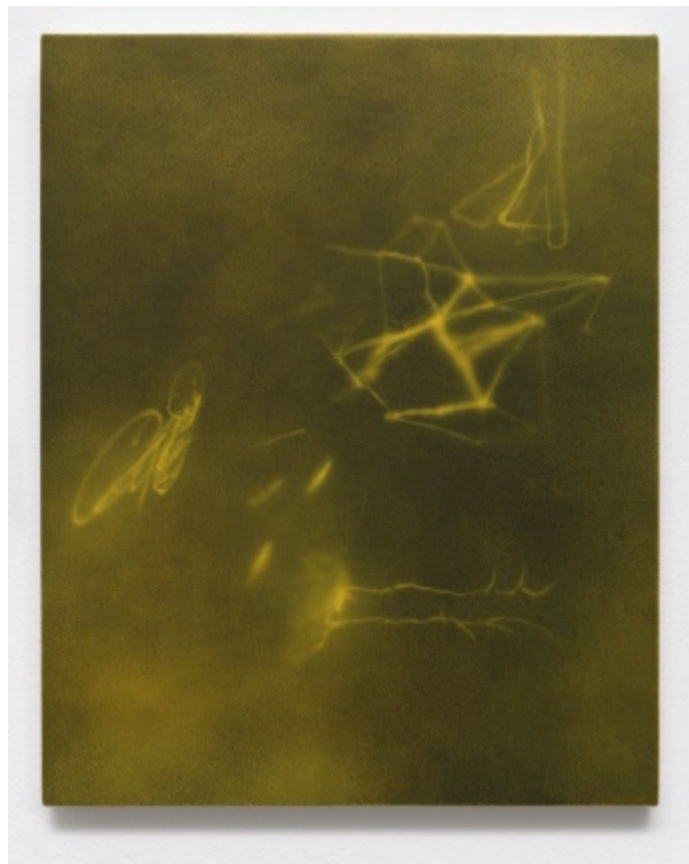
23 januari 2023

Vad innebär det när betraktaren inte riktigt omfattar den teknik konstnären använder för sin konst? Jag upptäcker att jag går runt på Nordenhake och försöker föreställa mig hur Jerónimo Rüedis målningar är gjorda. Det står tydligt i utställningstexten att han använt airbrush, och trots att jag förstår principen och förnimmer dukarnas materialitet förblir jag lite frågande inför den.

Tekniken förvaltar ett mysterium, för här finns rörelse men inga penselstråk, här finns lager av färg men de kan inte riktigt säras ut. Det som först förefaller mig förföriskt och svårt att nå in i, liksom ouppnåeligt, blir efterhand en upplevelse av att målningarna bjuder mig att befinna mig på gränsen mellan min handfasta värld och en värld jag inte kände till sedan innan – eller visste fanns, men glömt.

De tunna slöjorna av färg av varierande djup påminner om en komplicerad himmel. På samma gång något jag tidigare sett och något jag ser för första gången. Ju längre tid en tittar upp i en molnig himmel desto fler skillnader ser en, också en mulen dag. Här uppstår något liknande – de pyttesmå, i sig osynliga färgdropparna skapar rörelse och rymd på de platta dukarna. De mörkare målningarna påminner om bilder av världsrymden – de tomma ytorna mellan solen och planeterna. Men istället för himlakroppar har konstnären knutit ett slags klotter till gravitationen. Spatiala inskriptioner som går från fullständigt abstrakta tecken i skyn till något som skulle kunna gå att läsa och förstå – gäckande i sin igenkännbara obegriplighet.

I det inre rummet hänger *Nothing happens (and it keeps not happening forever)* och *I knew that well enough once but I forget*. Där har tecknen blivit farkoster som färdas mellan det ställe i min hjärna som försöker tyda språk till det ställe som försöker förstå

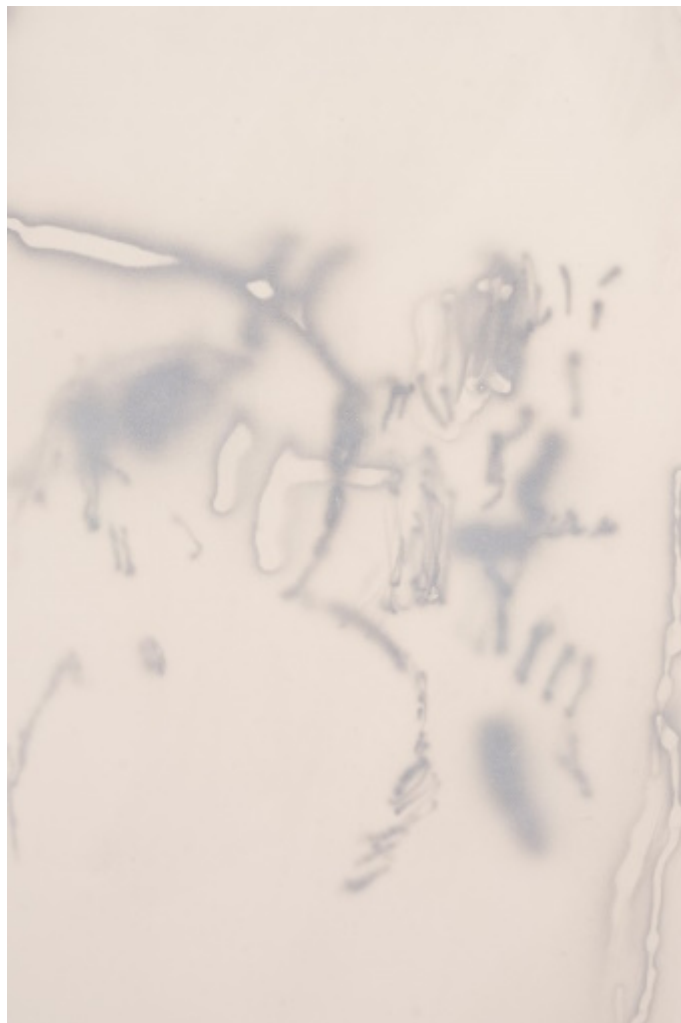

Jéronimo Rüedi, *When all the numbers swim together/and all the shadows settle*, 2022. Foto: Carl Henrik Tillberg

och tyda ting. Utställningens titel *Khōra* är ett filosofiskt begrepp som introducerades av Platon och har därefter tolkats vidare av många andra filosofer.

I min upplevelse av målningarna blir det Julia Kristevas användning av begreppet som griper tag. Som en plats för det språk vi har innan vi har språket. Något som vi uppstår ur och samtidigt utplånas av, en plats som ständigt förnyas. Kristeva har även föreslagit att just konsten bär spår från *Khōra* och kan beskrivas som ett sätt att tänka från en position innan tiden och rummet.

Så precis som min upplevelse av att stå på en tröskel tycks även målningarna befinna sig på en gräns, mellan en form och nästa. Den mer traditionella penselskriften är bortvald till förmån för airbrushens immiga ljuseffekter. Jag misstänker att min initiala oförmåga att se igenom, alltså dechifrera hantverket, banar väg för upplevelsen av *Khōra*: projektioner av något bortom tid och rum som utspelar sig i ett här och nu.

Jérónimo Rüedi, *The feeling of what it is to be something*, 2022 detalj. Foto: Carl Henrik Tillberg

Jéronimo Rüedi, Nothing happens (and it keeps not happening forever), 2022. Foto: Carl Henrik Tillberg

Karl Dunér, Parabol 15, 2023. Foto: Samuel Dunér

Rakt över gården och uppför trappan hos Galleri Duerr ställer Karl Dunér ut fotografier och målade bilder monterade på böjda aluminiumskivor. Nästan alla 29 verk i sviten har samma parabolformade inbuktning. Titlarna är repliker tagna ur Aischylos förlorade pjäs

Myrmidonerna. Pjäsens återfunna fragment är publicerade i en underbar publikation framtagen specifikt för utställningen och översatta av Jan Stolpe och Lars-Håkan Svensson.

Svitens bilder upplevs precis som Aischylos text som fragment. De taktilt dimmiga nattbilderna är tryckta på det allra mjukaste bomullspapper. Det är vackra utsnitt, ibland skymda av gatlyktors sken vars ljus ytterligare löser upp det redan upplösta. Målningarna har utförts på en duk som fästs på aluminiumskivan och sedan rivits bort. Rester av färgfragment har därefter valsats och bearbetats.

Karl Dunér, Parabol 25, 2023. Foto: Samuel Dunér

Sviten är ganska homogent ljussatt och skapar skuggor som understryker verkens buktning och blir svävande fundament för bilderna att vistas på. Sviten undersöker precis som publikationen fragmentet – som om förståelsen av helheten finns i varje skärva. Närvarande och ofullbordade, men också fulländade bevis på en existens i själva sin ofullkomliga närvaro.

Dramat *Myrmidonerna* kretsar kring Akilles (den mest manliga av alla grekiska krigare) och tar avstamp i Illiadens trojanska krig. I pjäsen är myrmidonerna den krigshär och den kör som uppmanar Akilles att fortsätta strida. Han är upptagen av att ha blivit berövad ett krigsbyte och vägrar slåss medan hären lider svåra förluster. Istället lånar Akilles ut sin rustning till sin älskare Petroklos, som förstås blir dödad. Tragedins dramatik uppstår ur hjältarnas bindning till det som kommer att tas ifrån dem. Förlust både i form av den de begär och det egna livet.

Karl Dunér, installationsvy Paraboler, Galleri Duerr, 2023. Foto: Samuel Dunér

I utställningen aktiveras signalerna från antiken och *Myrmidonerna* kastas in i vår samtid. Aischylos verkar bejaka Akilles historiskt omskrivna psykbrut och den sorg över det förgängliga som speglas i hans förlust. Dunérs paraboler både skickar vidare Aischylos fragment och tar isär dem ännu mer. Nattbilderna blir närvarobevis och utsnitt från en värld som vi kommer att förlora. Vem ska återfinna dramat om vår tid, som gjorde sig av med sina framtida uttolkare?

Det finns en dikt av Louise Glück, *The Triumph Of Achilles*, där sista raderna lyder: "In his tent Achilles /grieved with his whole being /and the gods saw /he was a man already dead, a victim /of the part that loved /the part that was mortal". Jag tror att jag kommer att tänka på den dikten eftersom den fångar Akilles i delar som utgör en (döende) helhet. Att utan bindning och begär förblir fragmenten utan värde.

Båda utställningarna plockar upp signaler från antiken via Platons begrepp *Khōra* och Aischylos pjäs *Myrmidonerna*. Rüedi och Dunér både tar emot, undersöker och skickar vidare konstens strävan efter att uppgå i varats oändlighet.

Emma Warg

Galerie Nordenhake, Jérónimo Rüedi, Khōra. Galleri Duerr, Karl Dunér, Paraboler. Utställningarna pågår 12 januari – 11 februari 2023

Karl Dunér, Parabol 10, 2023. Foto: Samuel Dunér